

LIBRIS

Irina Binder

INSOMNII

de la autoarea bestsellerului
FLUTURI





IRINA BINDER

Insomnii

EDITURA FOR YOU
BUCUREȘTI, 2016



CUPRINS

<i>Prefață</i>	7
Vrei să mă cunoști?	9
Am greșit... ..	12
Iartă-mă!	15
Acum știu	19
Aș opri timpul tău, dragă mamă.....	23
Dacă vă iubiți... ..	25
Secretul fericirii.....	30
Trebuie să știi când e cazul să pleci.....	33
Omul bun.....	35
Despre suflete mari, despre suflete mici... ..	39
Câți merită?.....	44
Ceva de iubire... ..	46
Pleacă.....	48
Ești frumoasă, femeie dragă!.....	50
Poți și meriți mai mult	52
Un prieten	54
Scrisoare pentru cealaltă femeie.....	57
De ce vorbim despre...?	59
Pentru el – al meu.....	63
Nostalgie	65
Iartă-te!	68
Celor care mă detestă	70
Tu alegi cine vrei să fii.....	73
Suntem săraci.....	75
Există Doamne-Doamne?.....	77

Uită și mergi mai departe	78
Am plâns... ..	83
Nevoia de brațe protectoare.....	85
Schimbări.....	87
M-am grăbit.....	89
Așteptări.....	91
Poduri.....	93
Dacă aș putea să fiu din nou copil... ..	95
Adevăruri care dor.....	96
Înstrăinare.....	99
Da, mai există și bărbați... ..	102
Mi-a spus mie Doamne-Doamne	107
Dragostea.....	109
Cu adevărat prieteni.....	111
Riduri	113
Va veni o zi	115
Cele mai frumoase mâini.....	117
Regrete	119
Nu mai am timp	121
Mama	123
Vârsta nu contează	127
Uși	131
Noi, femeile	133
Am fost ocupată	136
Nimeni	140
Mi-e dor.....	143
Unei fiice	145
Viața mea fără tine	147
Cu sufletele la vedere.....	151
Detașarea	154
De neînvinc.....	157
„Acum este al meu“	160
Ai dreptul să pleci, dar nu și să te întorci	162
Fiți buni cu voi înșivă.....	164
Mi-am pierdut răbdarea și toleranța	167
Fiindcă putem alege	171
Moartea este doar o graniță a vieții, nu și a iubirii	174



Despre un om diferit.....	177
Tăcerea ca virtute.....	179
Fii cea de care lumea să aibă nevoie.....	182
Lista.....	185
Uneori eșuăm.....	188
Unii se descriu mângăind porți și garduri... ..	190
Te iert.....	195
Pe Dumnezeu unde L-ai lăsat?.....	197
Trăim așa cum gândim.....	200
Mă întreb uneori.....	203
Am obosit.....	205
Dacă mi-ar mai putea vorbi.....	207
De ce nu păstrez lucruri pentru ocazii speciale.....	210
O poveste. Povestea multor femei.....	215
Când vom fi mai fericiți?.....	220
Răni fizice, răni sufletești.....	224
Liber sau în rând cu lumea?.....	226
Ești cine vrei să fii?.....	229
Unde și când se termină iubirea?.....	231
În lumea mea.....	233
E doar o etapă.....	235
Suntem certați la bine, nu la necaz.....	239
Aș fi putut înțelege.....	241
Curaj și suflet.....	243
Ești doar un spectator.....	245
Pentru tine, prietenă dragă!.....	247
Despărțiri.....	249
Îi respect pe oamenii cu bun simț.....	251
O rochiță specială.....	253
O amintire.....	255
Nu aștepta să fie prea târziu!.....	259
Din jurnalul meu de copil.....	261
Să nu te miri dacă o pierzi.....	262
Iubesc!.....	264
Retrospectivă la ceas aniversar.....	266
Le mulțumesc.....	269
Vă iert!.....	271

Am uitat	273
Viața este o călătorie.....	275
Dacă azi ar fi ultima zi... ..	277
Cea mai potrivită zi este astăzi.....	279
Suflet de câine.....	283
Noi, ăștia care scriem, despre ce ar trebui să scriem?	285
Iubirea de sine.....	288
Oare lipsa de timp... ..	290
Știi sau nu știi să ierți?.....	292
Despre un mâine mai fericit	294
Despre un mâine mai bun.....	295
Dacă un om te va face mai mult să plângi decât să râzi, atunci renunță la el.....	297
Cu câtă ușurință... ..	299
De ce îl iubesc?	303
Despre bătrânii noștri.....	305
Bărbatul ideal.....	307
Educația începe cu lumea poveștilor.....	309
Paradoxuri.....	311
Ciocolată amăruie	313
Visez la o lume... ..	321
Uneori uit	323
Am văzut cum arată iubirea.....	324
Extraordinarul există acum și aici	327
Știi ce am făcut azi, Doamne?	329
Băiatul care nu s-a supărat niciodată.....	331
Iubirea ascunsă în buchețele de flori.....	334
Nu sunt capabilă să urăsc	336
Dacă aș scrie ultimul text... ..	338
<i>Despre cartea Insomniei și despre aceia cărora trebuie</i>	
<i>să le mulțumesc</i>	<i>341</i>
<i>Cuvântul editorului.....</i>	<i>344</i>



VREI SĂ MĂ CUNOȘTI?

*Putem să iubim doar ceea ce cunoaștem și
niciodată nu putem cunoaște în întregime
ceea ce nu iubim.*

ALDOUS HUXLEY

Vrei să mă cunoști? Atunci nu-mi privi insistent chipul și nu-mi pune etichete definitive după ce m-ai ascultat rostind doar câteva cuvinte.

Nu-mi evalua inteligența raportându-te la studii sau la condiția mea socială; nu-mi aprecia maturitatea emoțională raportându-te la vârsta mea biologică și nu crede că-mi cunoști educația după ce ai stat în preajma mea doar câteva secunde.

Nu mă analiza prin prisma lucrurilor pe care le am, pentru că, indiferent cât de multe aș avea, ele nu arată că am tot ceea ce îmi trebuie; indiferent cât de puține aș avea, asta nu arată că-mi lipsește ceva.

Nu asculta poveștile altora despre mine și nu mă privi prin ochii celorlalți, pentru că fiecare om mă vede diferit și prea puțini sunt aceia care mă văd așa cum sunt cu adevărat.

Nu-mi cataloga sensibilitatea, moralitatea și valorile în funcție de greșelile din trecut, pentru că nu cunoști conjuncturile ce

au dus la săvârșirea lor. Nu poți judeca omul după o singură faptă, așa cum nu poți judeca eternitatea după o singură zi.

Nu mă judeca după oamenii din anturajul meu – există motive întemeiate pentru care aceștia fac parte din viața mea, pe unii dintre ei neavând dreptul să-i aleg, să-i alung, să-i părăsesc.

Nu mă judeca după o vorbă, o faptă, o iubire.

Sunt mai profundă de atât.

Vrei să mă cunoști cu adevărat?

Atunci vino și trăiește alături de mine o vreme. Vino în casa mea, în viața mea și, dacă o să te încumeți, în sufletul meu. Doar așa ai să poți vedea tot ceea ce mi se întâmplă, tot ceea ce trăiesc, tot ceea ce iubesc, tot ceea ce simt și, da, tot ceea ce îndur.

Vino să îmi vezi toate trăirile, nu numai pe acelea pe care aleg eu să le las să se vadă. Ai să observi că nimic din ceea ce e omenesc nu mi-e străin, de la bucurie intensă până la tristețe nemărginită. Vei avea ocazia să constăți că am și eu slăbiciuni, ca toți oamenii, dar că, spre deosebire de mulți, eu găsesc puterea să mă lupt cu neputințele mele. Vino să-mi vezi și bucuriile, și necazurile, și clipele de mulțumire, și frământările interioare.

Vino să mă vezi întreagă.

Vino să vezi cum râd atunci când ar trebui să plâng și cum găsesc puterea să le alin durerile altora, în timp ce ale mele mă sufocă.

Vino să vezi cum găsesc în mine forța de a le da celor dragi aripi să crească, în timp ce pe mine mă dor și acum urmele lăsate de aripile ce mi-au fost tăiate.

Vino să-mi cunoști temerile din fiecare clipă și iubirea de o viață.

Vino să-mi cunoști tot universul, cu trecut, prezent și... visuri.

De-abia apoi ai să-mi poți pune o etichetă, înălțătoare sau denigratoare, după cum ți-e voia, dar te conjur: nu-mi pune calificative înainte de a mă cunoaște cu adevărat.

De aceea te invit în lumea mea. Vino! Te provoc să mă cunoști. Nu promit că sunt mai bună sau mai rea decât ți-ai imaginat... Doar că sunt mai profundă de atât.

Vino să mă cunoști și ai să poți observa cu ochii tăi, poate contrar așteptărilor, cum sunt supusă eșecului, în ciuda tuturor eforturilor pe care le fac, cum primesc doar o parte infimă din iubirea de care depinde sufletul meu, în ciuda dragostei uriașe pe care o ofer necondiționat, cum greșesc și câte regrete adun, dar și cât de mult sunt capabilă să iert.

Vino, oferă-mi câteva clipe din timpul tău, ca să mă vezi de aproape, abia atunci poți să mă judeci. Vino să mă vezi cu visuri și iluzii, cu speranțe și înfrângeri, cu bucurii și suferințe și abia după ce vei fi văzut tot tabloul, și nu doar câteva frânturi, de-abia atunci mă vei fi cunoscut puțin și vei fi îndreptățit să mă cataloghezi. Dar înainte nu. Nu face greșeala să îmi pui etichete înainte de a mă cunoaște. Sunt mai profundă de atât.

Vrei să mă cunoști cu adevărat?

Atunci vino să mă vezi întreagă.



AM GREȘIT...

*Cea mai mare greșeală a omului este
să se teamă să nu facă vreo greșeală.*

ELBERT HUBBARD

Am greșit...

când am renunțat la visurile mele doar pentru
că alții m-au descurajat;

când am spus „Nu mai pot!“ înainte să fi încercat
măcar;

când le-am dat voie altora să îmi spună cine și cum
sunt, uitând că doar eu sunt aceea care mă definește;

când m-am lăsat amăgită de cuvintele frumoase, dar pe
ascuns veninoase, ale unor oameni care au văzut în mine
doar o cale către scopurile lor;

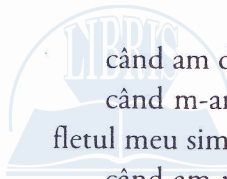
când am amânat să spun „Iartă-mă!“ , „Îmi pare rău!“ ,
„Te iubesc!“;

când mi-a fost teamă să mângâi, să îmbrățișez și să
sărut;

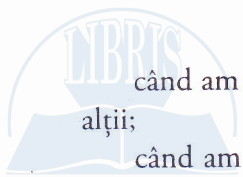
când nu i-am permis inimii să iubească pe cine a vrut ea;

când am lăsat orgoliul să mă înstrăineze de oameni;

când nu am făcut primul pas spre împăcare;



când am dus lupte ce nu erau ale mele;
când m-am retras prea devreme din relații în care sufletul meu simțea nevoia să mai stea;
când am risipit cuvinte, emoții și lacrimi pe persoane care nu le-au meritat;
când am judecat fără a cunoaște;
când am vorbit în loc să fi ascultat;
când m-am amăgit cu iubiri și prietenii iluzorii, trecătoare;
când m-am lăsat condusă de slăbiciuni și n-am avut curaj să renunț la oameni care nu mă meritau, crezând că nu voi putea trăi fără ei;
când am cerșit iubire și când am implorat iertare pentru greșeli închipuite;
când m-am învinovățit nemeritat și m-am subapreciat, crezând că nu sunt destul de bună pentru a merita dragostea anumitor oameni;
când m-am simțit urâtă, neînsemnată și inutilă;
când am ales singurătatea pentru a mă proteja de suferințe;
când mi-am irosit energia străduindu-mă să le dovedesc cum sunt cu adevărat unor ființe incapabile să mă cunoască;
când m-am încăpățânat să aștept în fața unor uși închise definitiv;
când n-am avut curaj să aleg un drum diferit și m-am încăpățânat să merg alături de oameni pentru care eram doar o umbră;
când nu i-am iertat imediat pe aceia care mi-au greșit și am dus inutil povara unor încălcături sufletești nejustificate;



când am renunțat la mine pentru a fi așa cum au vrut alții;

când am uitat ceea ce merit cu adevărat, lăsându-i pe alții să dicteze termenii fericirii mele.

Am greșit de fiecare dată când mi-am cedat puterea unei persoane sau unei situații din exterior, uitând că sunt valoroasă prin mine însămi, deoarece sunt copilul iubit al lui Dumnezeu.

Am greșit, dar mi-am învățat lecțiile și m-am iertat!

Deși nu îmi doresc, știu sigur că am să mai greșesc. Sunt un om ca toți oamenii și nimic din ceea ce e omenesc nu mi-e străin. De aceea știu că voi mai face greșeli – poate iubind prea mult, poate lăsându-mă condusă de slăbiciuni, poate cedându-mi puterea din când în când. Dar, spre deosebire de anii tinereții mele, acum am învățat să mă iert, să mă iubesc și să mă accept așa cum sunt. În sfârșit, după multă vreme – prea multă, aș spune –, am învățat să coabitez în pace cu mine. Și mi-e bine cu mine așa cum sunt!



IARTĂ-MĂ!

Dacă ierți, iartă totul, altfel n-ar mai fi iertare.

LEV NIKOLAEVICI TOLSTOI

Mi-am văzut în treacăt sufletul, dar l-am ignorat.

N-aveam timp pentru el. Eram prea ocupată să petrec clipe prețioase alături de cei dragi. Și nu voiam să-i ascult durerile și nemulțumirile. Eram prea copleșită de durerile altora, ce trăiau în mine ca și cum ar fi fost ale mele.

Dar, într-o zi, când m-am trezit prea pustiită, mi-am cercetat atent ființa și mi-am amintit de sufletul meu, pe care l-am ignorat atât timp. Mă aștepta acolo stingher, dezgolit, neprotejat de vremea rea. Și, stânjenită, mi-am făcut curaj să-i vorbesc cu sinceritate:

Iartă-mă, suflete! Iartă-mă că, nepermis de mult timp, am pus alte lucruri și alte suflete mai presus de tine!

Iartă-mă că te-am împovărat cu griji inutile, cu regrete, cu râuri de lacrimi plânse și neplânse, cu doruri, cu temeri, cu ură!

Iartă-mă că nu am avut grijă de tine, că te-am lăsat chiriaș la persoane care nu te-au meritat...

Iartă-mă că te-am amăgit cu speranța unei păci interioare mereu amânate, mimând fericirea!

Iartă-mă pentru toate jumătățile de măsură cu care am trăit, pentru toate bucuriile pe care ți le-am refuzat și pentru toate libertățile de care te-am privat!

Iartă-mă că nu te-am ascultat când mă avertizai și că nu ți-am vorbit cu sinceritate și curaj atunci când mă rugai!

Iartă-mă că ți-am ignorat chemările și că ți-am înăbușit bucuriile!

Iartă-mă că te-am transformat în gară pentru tot felul de trecători, cei mai mulți neștiind să te respecte și la plecare luând tot ce-au putut din tine, lăsând în urma lor numai tristețe, durere și dor!

Iartă-mă că uneori te-am pustiit chiar eu de tot ceea ce aveai mai frumos, smulgând din tine cele mai frumoase flori, fără a mai sădi altele în locul lor...

Iartă-mă că nu ți-am dat timp pentru dragoste, pentru liniște, pentru iertare, pentru frumos!

Iartă-mă pentru toate întrebările fără răspuns cu care te-am torturat, pentru toate complexele cu care te-am împovărat!

Iartă-mă pentru toate ezitățile, pentru toate amânările și pentru visurile la care am renunțat!

Iartă-mă că te-am supus rătăcirilor mele de moment!

Iartă-mă că te-am bulversat cu sentimente contradictorii, cu iubiri iluzorii, fiind prea grăbită să iubesc, să urăsc, să plec și să mă întorc!

Iartă-mă că ți-am luat prea des dreptul la fericire!

Iartă-mă că nu am știut cât ești de fragil și de dependent de iubire!

Iartă-mă!



Înainte să ceri, oferă.
Înainte să primești, dăruiește.
Înainte să judeci, cunoaște.
Înainte să vorbești, gândește.
Înainte să acuzi, cercetează.
Înainte să uiți, iartă.
Înainte să pretinzi, merită.
Înainte să faci ceva, crede.
Înainte să ceri înțelegere, înțelege.
Înainte să ceri prietenie, fi prieten.
Înainte să ceri bunătate, fi bun.
Înainte să ceri iertare, iartă.
Înainte să ceri iubire, iubește.



*Nu știi niciodată unde duce un drum
dacă nu faci primul pas.*

*Teama de eșec ne ține de multe ori în loc.
Îndrăznește să faci primul pas către țelurile tale și
către visurile cele mai frumoase.*

*Fă primul pas către oamenii pe care simți că vrei
să îi cunoști și pe care crezi că ai putea să îi
iubești. Fă primul pas către omul care ți-ai dori să
fii. Nu te teme de neprevăzut. Crede în tine!*